

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25Co/91/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4107899853
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lýdia Gálisová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2023:4107899853.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lýdie Gálisovej a členiek senátu JUDr. Sone Vackovej a JUDr. Marty Polyákovovej v spore žalobcu: N. Q., nar. XX.XX.XXXX, bydliskom U. XXX, toho času nachádzajúci sa v M. R., proti žalovaným: v 1. rade Štát - Slovenská republika, v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, v 2. rade Generálne riaditeľstvo Zboru väzenskej a justičnej stráže, so sídlom Bratislava, Šagátova 1, IČO: 00 212 008, v 3. rade Ústav na výkon väzby a Ústav na výkon trestu odňatia slobody v Nitre, so sídlom Nitra, Cintorínska 3, IČO: 00 738 280, v 4. rade Ústav na výkon trestu odňatia slobody a Ústav na výkon väzby Leopoldov, so sídlom Leopoldov, Gucmanová 19, IČO: 00 738 271, v 5. rade Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, IČO: 00 166 073, o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 25. marca 2022 pod č.k.17C/60/2007-1077 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalovaní v1. až v 5. rade majú voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1.1.Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol. Žalovaným v 1. a v 5. rade priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktoré je povinný zaplatiť žalobca. O výške náhrady trov bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným rozhodnutím. Žalovaným v 2., 3., 4. rade náhradu trov konania nepriznal. V dôvodoch o rozhodnutia uviedol, že po poslednej úprave petitu zo strany žalobcu doručeného súdu dňa 16.03.2015, o ktorej rozhodol uznesením pod.č.k. 17C/60/2007-735 zo dňa 23.06.2016 bolo predmetom sporov uloženie povinnosti, aby sa žalovaní v 1. až 5. rade žalobcovi ospravedlnili, že zasiahli neoprávneným spôsobom do zákonom chráneného práva na jeho ochranu osobnosti, mali sa písomne ospravedlniť žalobcovi a doručiť mu písomné ospravedlnenie do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň sa domáhal, aby súd zaviazal žalobcov v 1. až 5. rade spoločne a nerozdielne zaplatiť navrhovateľovi sumu vo výške 50 000 eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V predmetnej veci rozhodol rozsudkom sp. zn. 17C/60/2007-784 zo dňa 30.09.2016, ktorým žalobu voči žalovaným v 1. a v 5. rade zamietol z dôvodu nedostatku pasívnej legitímácie. Nezaoberal ďalším uplatneným nárokom zo strany žalobcu, zásahom žalovaných do jeho osobnostných práv v zmysle § 13 Občianskeho zákonníka, ktorý si žalobca odvodzoval práve od nesprávneho úradného postupu alebo nezákonného rozhodnutia, nakoľko žaloba v časti, v ktorej sa žalobca domáhal náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle ustanovenia § 13 Občianskeho zákonníka, nesmerovala voči tomu, kto bol pasívne legitimovaný. Žalobu zamietol poukazujúc na skutočnosť, že žalovaní v 1. a v 5. rade nie sú vo vzťahu k žalobou uplatnenému nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle § 11 až 13 Občianskeho zákonníka vecne /pasívne/ legitimovaní a nenesú zodpovednosť za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Pre uvedený nedostatok vecnej

pasívnej legitímácie na strane žalovaných v 1. a v 5. rade bola žaloba ako nedôvodná v celom rozsahu zamietnutá. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie uznesením pod č.k. 25Co/300/2017-826 zo dňa 17.10.2017 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

1.2. Následne v bodoch 13 a nasledujúcich opísal celý priebeh podaní žalobcu, žalovaných, procesný postup súdu prvej inštancie. Na zistený skutkový stav aplikoval § 11 Občianskeho zákonníka(ďalej len OZ) ,§ 13 ods. 1, 2, 3 OZ , čl. 8 CSP, čl. 19 ods. 1 Ústavy SR, § 1 ods. 1, 2 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu, § 3 zákona č. 58/1969 Zb., § 18 ods. 1 zák. č. 58/1969 Zb. (účinného do 1.7.2004), § 18 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb. (účinného do 1.7.2004), § 100 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 18 ods. 1 zákona číslo 58/1969 Zb., § 27 ods. 1 zákona číslo 514/2003 o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov žalobcom uplatnený nárok ako nedôvodný zamietol. Uviedol, že od poslednej úpravy v zmysle uznesenia Okresného súdu v Nitre sp. zn. 17C/60/2007- 735 zo dňa 23.06.2016, predmetom sporu bolo (oproti žalobe došlej súdu dňa 10.12.2003, kde žalovaným obdobím bolo obdobie od 03.09.2001 - 27.09.2002, obdobie od 12.11.2002 - 15.11.2002, ako aj obdobie od 18.02.2003 - 13.05.2003 t.j. obdobie, kedy bol vo výkone väzby v ÚVV R.) žalované obdobie za čas od 03.09.2001 do 08.02.2006. Za toto obdobie sa žalobca domáhal ospravedlnenia zo strany žalovaných v 1. až 5. rade, že v tomto období od 3.9.2001 do 8.2.2006 (počas tohto obdobia bol už umiestnený aj v ÚVV Q.), nemal zabezpečené dostatočné množstvo stravy, v dôsledku čoho dlhodobo trpel hladom v takej miere, že tento stav pociťoval a prežíval ako mučenie, strava mu bola podávaná spôsobom ponížujúcim ľudskú dôstojnosť bez príboru, v starých a špinavých nádobách, ktoré nezodpovedali požiadavkám z hľadiska hygieny, ochrany zdravia a ľudskej dôstojnosti, bol umiestnený v miestnosti/priestore s osobami, ktoré fajčili tabakové výrobky, v dôsledku čoho bol proti svojej vôli vystavovaný prostrediu poškodzujúcemu jeho zdravie, nebola mu poskytnutá adekvátna a potrebná zdravotná lekárska starostlivosť v súvislosti s liečbou zranení, ktoré mu boli spôsobené príslušníkmi policajného zboru počas zadržiavania dňa 1.9.2001, v období od 3.9.2001 do 8.2.2006, ku ktorému došlo tým, že mu v ÚVV R. bola na ruky bezdôvodne nasadzovaná škrtiaca reťaz, čo mu spôsobovalo fyzickú bolesť, zranenia a duševné utrpenie, bol umiestnený na celu v izolácii bez možnosti komunikácie s inými osobami, čo mu spôsobovalo psychické utrpenie, stavy úzkosti a poníženia. Ďalej v období od 3.9.2001 do 8.2.2006, ku ktorému došlo tým, že bol opakovane viackrát disciplinárne potrestaný za previnenia, ktorých sa v skutočnosti nikdy nedopustil, ktorých spáchanie mu nikdy nebolo riadne preukázané, obvinenia zo spáchania disciplinárnych priestupkov neboli a nie sú pravdivé , bola mu odňatá možnosť spravodlivého prejednanja disciplinárnych obvinení a bola mu odňatá možnosť preskúmania rozhodnutí o týchto obvineniach a potrestaniach súdom, resp. iným nezávislým orgánom, za to, že v období od 3.9.2001 do 8.2.2006, ku ktorému došlo tým, že ÚVV R. ubytovával a umiestňoval na vychádzkach spoluobvinených S. D. a T. O. takým spôsobom, aby spolu mohli komunikovať a dohadovať sa na výpovediach proti jeho osobe, čím došlo k zásahu do jeho práva na spravodlivé súdne konanie.

Ospravedlnenie za to, že v období od 3.9.2001 do 8.2.2006, ku ktorému došlo tým, že bol zo strany žalovaných v písomnostiach a dokumentoch, ktorými vybavovali jeho podnety, žiadosti a sťažnosti označovaný za klamára a podvodníka. Otvorene bol obviňovaný z konania, ktoré je nedôstojné a nečestné . Boli mu pripisované také vlastnosti a postoje, ktoré boli objektívne spôsobilé vystaviť ho poníženiu vo vlastných očiach a opovrhnutiu, poníženiu a výsmechu v očiach iných osôb. V období od 3.9.2001 do 8.2.2006 bol opakovane bezdôvodne verbálne a fyzicky napadnutý. Boli mu spôsobené fyzické zranenia, bol vystavovaný poníženiu najmä tým, že mu boli poškodzované veci a majetok. Bolo mu pľuté do stravy, potraviny mu boli rozhadzované po zemi. Musel celú noc spať pri zapálenom svetle. Bol na ňom vykonávaný výcvik služobného psa. Nebolo mu umožnené obliecť si kabát na vychádzku v zime, čo malo za následok poškodenie jeho zdravia do tej miery, že močil krv. Bol umiestnený po dobu 2 mesiacov v miestnosti slúžiacej na výkon samoväzby bez toho, aby mu bol uložený akýkoľvek trest. Bol mu odcudzovaný majetok, najmä dôkazy týkajúce sa jeho obhajoby v trestných konaniach. Ako obvinený bol vo viacerých smeroch vystavený horšiemu zaobchádzaniu právoplatne odsúdených, čo mu spôsobovalo fyzické a psychické útrapy.

Zároveň sa domáhal aj od žalovaných v 1., 2., 3., 4, a 5. rade spoločne a nerozdielne zaplatiť sumu vo výške 50 000 z titulu náhrady nemajetkovej ujmy a trovy konania, to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

1.3. Súd prvej inštancie skôr, než sa začal zaoberať uplatneným nárokom žalobcu, sa vysporiadal so vznesenými námietkami žalovaných, so vznesenou námietkou nedostatku pasívnej legitímácie na strane

žalovaných, so vznesenou hmotnoprávnou námietkou premlčania. Uviedol, že predmetom sporu podľa poslednej úpravy bolo žalované obdobie za čas od 03.09.2001 do 08.02.2006, kedy podľa tvrdenia žalobcu došlo k porušeniu jeho práv a za toto obdobie sa domáhal ospravedlnenia zo strany žalovaných v 1. až 5. rade, že v danom období boli porušované jeho základné ľudské práva a zároveň sa domáhal majetkovej ujmy vo výške 50 000 eur z dôvodu, že Ústav na výkon väzby R. vydal nezákonné opatrenia, či už disciplinárne opatrenie, že bol umiestnený do cely predbežného zadržania, alebo že mu bola nedostatočne poskytnutá strava, ošetrovné, bolo porušené jeho listové tajomstvo, čím podľa neho došlo k porušeniu jeho osobných práv a mal za to, že daný nárok je nárok podľa § 11, § 13 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka, ako aj podľa zák. č. 58/1969 Zb.z.. Dospel záveru, že ku vzniku škody došlo práve nesprávnym úradným postupom v čase, kedy bol vo výkone väzby v ÚVV R. jednalo sa o obdobie, ktoré žalobca špecifikoval za čas od 03.09.2001 do 27.09.2002, od 12.11.2002 do 15.11.2002 a za čas od 18.02.2003 do 13.05.2003, pričom podľa neho ide o necelých 15 mesiacov, kedy bol v Ústave na výkon väzby R., P. X a neskôr za obdobie od 3.9.2001 do 8.2.2006, kedy bol v tom čase umiestnený aj ÚV Q. a vzhľadom na špecifikovaný dátum, súd mal za to, že predmetný nárok podľa pôvodnej žaloby je potrebné posudzovať podľa práve zákona číslo 58/1969 Zb.. Povinným subjektom zodpovednostného vzťahu podľa zák. č. 58/1969 Zb. je Slovenská republika, za ktorú konajú v občianskom súdnom konaní ústredné orgány uvedené v § 9 ods. 1 zák. č. 58/1969 Zb. . Pokiaľ podaná žaloba nie je proti štátu, ale proti inému subjektu, ktorý má právnu subjektivitu, ide o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie.

1.4. Vzhľadom na uplatnený nárok žalobcu posúdil, že ide o nárok uplatňovaný podľa zákona číslo 58/1969 Zb. , vychádzajúc z podania žaloby a v žalobe špecifikovaného obdobia (03.09.2001 do 27.09.2002 od 12.11.2002 do 15.11.2002 a za čas od 18.02.2003 do 13.05.2003). Zákon je založený na tom, že zodpovednosť za uvedenú škodu nesie štát (t.j. Slovenská republika), pretože činnosť štátnych orgánov je vykonávaná v mene štátu. Žalobca túto skutočnosť nepremietol do označenia účastníka na strane žalovaného. Žaloval Ústav na výkon väzby Slovenská republika a až v roku 2008 svojím písomným podaním označil Slovenská republika Ministerstvo spravodlivosti. Pretože žalobca označil Ústav na výkon väzby odňatia slobody Nitra, žaloval subjekt, ktorý je bez vecnej pasívnej legitímácie. Za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom nenesie zodpovednosť. Z hľadiska hmotnoprávneho je pasívne legitimovaná Slovenská republika. Žalobca svoj návrh uplatnený na súde dňa 10.12.2003 uplatnil voči pasívne nelegitimovanému subjektu. Neskorším podaním zo dňa 03.01.2008 označil ako žalovaného 1/ Slovenská republika, Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, II., ktorý vzniesol hmotnoprávnu premlčania námietku, ktorou sa v ďalších bodoch zaoberal.

1.5. V spore nie sú pasívne legitimovaní ani žalovaní označení ako žalovaný v 3. rade Generálne riaditeľstvo Zboru väzenskej a justičnej Stráže, Šagátova ul. č. 1, Bratislava, v 4. rade Ústav na výkon väzby, Cintorínska 3, Nitra a 5. rade Ústav na výkon trestu odňatia slobody a Ústav na výkon väzby Leopoldov, Gučmanová 19/670, Leopoldov. O ich pripustení rozhodol uznesením 17C/60/07-379 zo dňa 12.07.2013, ktorým pripustil, aby do konania na strane žalovaných boli pribratí žalovaní v 3.,4.,5. rade ktorých žiadal pribrať do konania postupne až 14.08.2012, argumentujúc, že vec postúpi na súd pre ľudské práva, a aby mu nebolo nič vytýkané, čiže z opatrnosti.

Žalovanú Slovenskú republiku, Ministerstvo spravodlivosti SR, správne označil až svojím písomným podaním zo dňa 03.01.2008.

Žalobou sa domáhal aj nemajetkovej ujmy a to formou písomného ospravedlnenia zo strany žalovaných v 1. až 5. rade.

Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že Zákon č. 58/1969Zb. umožňoval priznať poškodenému iba skutočnú škodu a nie aj náhradu nemajetkovej ujmy, teda morálnu ujmu, ako aj iné formy zadosťučinenia, (napríklad verejné ospravedlnenie, uverejnenie zrušujúceho rozsudku a stručného znenia odôvodnenia a podobne). Nemajetková ujma by mala zahŕňať ujmu spôsobenú poškodením občianskej cti, dobrej povesti v dôsledku morálneho utrpenia v prípade zadržania, väzby v súvislosti s trestným stíhaním.

1.6. Mal jednoznačne za preukázané, že žalobca predtým, ako podal žalobu na súd, nepreukázal podanie žiadosti o predbežné prerokovanie svojho nároku v celkovej výške uplatnenej žalobou. Nesplnil si povinnosť ustanovenú zákonom o predbežnom prerokovaní svojho nároku na náhradu škodu.

1.7. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 Obč. zákonníka je samostatným právnym prostriedkom ochrany fyzickej osoby.

Zák. č. 58/1969 Zb. neobsahuje definíciu pojmu škoda, preto sa musí vychádzať zo subsidiárneho použitia pojmu škoda v Občianskom zákonníku na základe ustanovenia o subsidiarite Občianskeho zákonníka, ktorým je § 20 zák. č. 58/1969 Zb.

Následne podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa uhrádza skutočná škoda, a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk). Z uvedeného je preto nevyhnutné vyvodiť, že zákon 58/1969 Zb. nepozná náhradu nemajetkovej ujmy. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle tohto zákona vyplýva len v prípade nemajetkovej ujmy spôsobenej väzbou na základe rozhodnutia o vzatí do väzby, ak bol obžalovaný spod obžaloby oslobodený, a to výlučne z čl. 5 ods. 5 Dohovoru, čo sa v danom prípade nedá aplikovať na žalobcu z dôvodu, že žalobca bol v konaní vedenom na Krajskom súde v Nitre pod sp. zn. 1T/1/05 uznaný vinným z trestného činu vraždy podľa § 219 ods.1, 2 písm. a), b) a j) Trestného zákona v znení zákona číslo 253/2011 Z.z. a z trestného činu nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 2 písm. b.) Trestného zákona, za čo mu bol rozsudkom zo dňa 17.01.2017 sp. zn. 1T/1/2005, v spojení s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR zo dňa 07.11.2007 sp. zn. 1To/12/2007 uložený súhrnný trest odňatia slobody na doživotie v III. nápravno-výchovnej skupine a zároveň mu bol uložený trest prepadnutia vecí a trest prepadnutia majetku. Nedošlo k nezákonnému pozbaveniu osobnej slobody. V tejto časti uplatneného nároku mal za preukázané, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy zo strany žalobcu voči žalovaným nemožno uplatniť. O tom, že právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch nemožno uplatniť podľa zák. č. 58/1969 Zb., ani podľa Dohovoru vyslovil Najvyšší súd SR rozsudkom č. 13/2009 Zbierky stanovísk Najvyššieho súdu a v rozhodnutí súdov SR (sp. zn. 4Cdo/177/2005 zo dňa 31. 05. 2007.)

1.8. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že z vykonaného dokazovania mal jednoznačne za preukázané, že žaloba bola podaná na súd 10.12.2003 voči žalovanému, nesprávne označenému subjektu. Žalobca žaloval subjekt bez vecnej pasívnej legitímácie. Tvrdený nárok uplatňoval voči subjektu, ktorý za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom podľa zákona číslo 58/1969 Zb. nenesie zodpovednosť, pretože táto zodpovednosť prináleží len štátu - Slovenskej republike. Pasívnu legitímáciu nenapravil ani tým, že v ďalšom podaní zo dňa 03.01.2008 už označil ako žalovaného v 1. rade Slovenská republika Ministerstvo spravodlivosti SR. Predmetným podaním nepožiadaval o pribratie tohto subjektu na stranu žalovaného ani z ďalších podaní došlých na súd dňa 14.08.2012 (č.l.337) a následne dňa 07.02.2013 (č.l pre.356) to nevyplývalo, čiže nedošlo k správne označeniu žalovaných.

1.9. V ďalšej časti súd prvej inštancie zdôvodnil vznesené námietky premlčania nároku žalovaných. Považoval ich za dôvodné. Vo vzťahu k žalovanej v 1. rade uviedol, že námietka bola vznesená dôvodne, pretože od podania návrhu v roku 2003 uplynulo viac ako 5 rokov (rok 2008 kedy ju žalobca označil vo svojom podaní ako žalovanú stranu, o jej pribratie nepožiadaval). Počiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby náhrady za nemateriálnu ujmu je podľa § 101 Občianskeho zákonníka viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilého porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby.

1.10. V danom prípade premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcu. K zásahu do osobnostných práv žalobcu došlo vzatím do väzby, a podľa jeho tvrdenia aj počas jeho umiestnenie v ÚVV R. a ÚVV Q. (čo boli podľa žalobcu roky 2001 až 2006) a od tohto obdobia začala plynúť trojročná premlčacia doba. Žalobcom uplatnená zmena na strane žalovaných nespôsobilá, že predmetný žalobný návrh bol z jeho strany podaný v lehote a preto mal za to, že žalobu je potrebné ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietnuť bez toho, aby sa v predmetnej veci zaoberal samotným meritom veci.

1.11. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 CSP. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaní boli v konaní úspešní v celom rozsahu, súd žalovanému v 1. a v 5. rade priznal voči žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %, a žalovanému v 2.,3. a 4.rade náhradu trov konania nepriznal, nakoľko si ich náhradu neuplatnili.

2. Žalobca podal proti rozsudku odvolanie zo všetkých odvolacích dôvodov v celom rozsahu. Odvolací súd uvádza obsah odvolania v celom rozsahu pre náročnosť jeho čítania, pretože niektoré časti boli aj pre odvolací súd ťažko čitateľné a zrozumiteľné.

„Keďže súd prvého stupňa prekrútil všetko, čo navrhovateľ reálne povedal a namietal, tak navrhovateľ v krátkosti uvedie, čo je predmetom žalobného návrhu.“

Porušenie práv, ktoré navrhovateľ namietal, vyplývali najmä z príslušných článkov Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Teda právnej normy, ktorá platila už v časovom úseku, ktorý namietal. Európsky súd na margo sťažnosti väzňov na zlé podmienky väzenia uviedol, že Dohovor sa nekončí pri väzenskej bráne, a že odsúdený má zaručované všetky práva, okrem práva na slobodu, viď napr. P. verzus W., Klivisz verzus N., K. verzus I. a iné. Uvedené bolo vyslovené vo vzťahu k odsúdeným, čo znamená, že v prípade obvinených, ktorí majú zachované aj právo na prezumpciu neviny (a v danom postavení bol navrhovateľ v inkriminovanom časovom úseku), to platí obzvlášť. Navrhovateľ bol počas celej doby štyri roky a sedem mesiacov ubytovaný prevažne sám, v izolácií, samoväzbe, aj keď ho na krátku dobu k niekomu umiestnili, išlo o fajčiarov (navrhovateľ je nefajčiar). Bol ubytovaný na malej cele, ktorá nespĺňa požiadavky nenarušovania ľudskej dôstojnosti, čo verejne vyhlásila aj ministerka spravodlivosti po vražde Q.. Záchod bol priamo na cele, na vychádzku mohol ísť len na jednu hodinu, čo znamená, že na cele strávil 23 hodín denne bez záujmovej činnosti, bez záujmových aktivít, neboli žiadne možnosti športových aktivít a podobne. (D. verzus D., C. a iní verzus I. kráľovstvo, K. verzus P., O. a iní verzus W., C. a iní verzus K., J. verzus N., X. verzus W.).....pričom voči nikomu z uvedeného navrhovateľ nemal k dispozícii žiadny účinný opravný prostriedok.

Ubytovanie väzňov (I. verzus Z.),.....

Nemal možnosť sa sprchovať každý deň, nedostatočná hygiena, (I. verzus N.), záchod na cele (O. K. verzus W.).

Nemal dostatočnú stravu, (A. verzus W.).

Cvičenia (K. verzus P.),.....

Vyzliekanie do naha.....

Prevážanie navrhovateľa vo väzenskej dodávke, (S. verzus B.),.....

Nemal možnosť telefonovať s rodinou, nemal prístup na internet (J. verzus E.).

Nemal poskytnutú potrebnú lekársku starostlivosť (D. verzus W.....)

Absentovala akákoľvek starostlivosť o duševné zdravie (K. verzus N.....)

Umiestňovanie navrhovateľa na cele s fajčiarmi (O. D. verzus C.....)

Pútanie navrhovateľa po každom opustení cely, aj počas lekárskeho vyšetrení a ošetrovaní (A. verzus F.)

Väzenské disciplinárne potrestania (P. O. verzus I. kráľovstvo.....)

Mal vo väzbe a počas väzby horšie podmienky a obmedzenia, ako majú odsúdení Q. verzus I. 31827/02 a voči ničomu z uvedených nemal uvedený žiadny účinný opravný prostriedok.

I. Konanie pred súdom

Vo vzťahu k zlým podmienkam vo väzbe by sa dalo uviesť viac. Vráťane podrobnej argumentácie, čím, ako, prečo došlo k porušeniu práv, akých práv a podobne, čo by zabralo 50 strán textu, a to vrátane odôvodnenia práva na priznanie zadosťučinenia. Avšak, ako vyplýva z rozsudku súdu jeho odôvodnenia súd zamietol žalobu nie preto, že by k porušeniu práva nedošlo (predmetom žaloby sa súd prvého stupňa vôbec nezaoberal, ale z formálnych dôvodov, ktoré údajne súdu bránili v prejednaní predmetu žaloby) preto nemá zmysel, aby podrobne vysvetľoval a argumentoval predmet žalobného návrhu, ale treba riešiť údajné dôvody, pre ktoré súd prvej inštancie žalobu odmietol.

II. Argumentácia súdu prvej inštancie

Keďže k porušeniu práva navrhovateľa jednoznačne došlo, tak súd nevedel zamietnuť žalobu pre neopodstatnenosť, preto sa sústredil na údajné formálne nedostatky.

1. Nepodanie, respektíve súd prvej inštancie namietal, že navrhovateľ údajne nepodal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, čo mu údajne znemožnilo konať. Je nepochybné, že rozhodovanie o náhrade škody spadá do právomoci súdov. Nie je však takým konaním, ktoré by malo predchádzať uplatneniu nároku škody na súde, lebo sa nejedná o delenú právomoc. Neuplatnenie je procesnou podmienkou konania, nakoľko absencia predbežného prejednávania nároku nie je prekážkou brániacou súdu konať a rozhodovať.

2. Kto je právne zodpovedný. ESLP uviedol, že splnenie záväzku prevzatého Dohovorom si vyžaduje prijatie pozitívnych opatrení zo strany štátu. V takom prípade sa štát nemôže obmedziť na to, aby ostal nečinný. Nečinnosť štátu, alebo nedostatočnú, alebo neefektívnu činnosť štátu potom treba kvalifikovať ako porušenie práva. ESLP doslova uviedol, že vláda dotknutého štátu je povinná zorganizovať väzenský systém takým spôsobom, aby sa zabezpečilo dodržiavanie dôstojnosti zadržovaných osôb bez ohľadu na finančné, alebo logistické ťažkosti - K. verzus P. Avšak rozhodnutia, že navrhovateľ bude vo väčšinu času väzby v izolácií (samoväzbe), že bude ubytovaný spolu s fajčiarmi, že mu

bude nasadzovaná spúťavacia reťaz po každom opustení cely, atď. boli prijaté výlučne právomocou väzenských orgánov, riaditeľmi väzníc R., Q., kde tieto rozhodnutia (ktorými bolo neoprávnené zasiahnuté do práv navrhovateľa, boli vydané v podstate len na podklade svojvoľe riaditeľa väznice, kde do tohto procesu sa nemal možnosť nijako zapojiť, zúčastniť sa konania, predniesť vlastnú argumentáciu, neboli poskytnuté žiadne záruky proti zneužitiu, napríklad možnosť právnej pomoci a voči ktorým mu nebolo umožnené realizovať žiadny opravný prostriedok). To znamená, že zodpovedný je nielen štát, ktorý neprijal žiadne pozitívne opatrenia, ale aj väzenské orgány, ktoré nečinnosť štátu zneužívali na zlé zaobchádzanie s ním a porušenie jeho práv. Ak súd prvej inštancie rozhodol, že právnou zodpovednosť má len štát, tak očividne vec nesprávne právne posúdil. Právnou zodpovednosť majú aj väznice ako samostatné rozpočtové organizácie, preto ak väznice vynesú také rozhodnutia, ktorých dôsledkom je porušenie práva dotknutej osoby (rozhodnutie o izolácii, rozhodnutie o ubytovaní s fajčiarmi, rozhodnutie, že bude spúťavaný pri každom opustení cely ...) Ak väzenské orgány porušujú a konajú tak, že dôsledkom je porušenie jeho práva, neposkytnutie zdravotnej starostlivosti, jeho prevážanie vo väzenskej dodávke, vystavovanie na neho rôznych záznamov a hodnotení, do ktorých väznica uviedla také výroky voči nemu, ktoré boli za hranicou ľži, ponižovania, urážok, čím došlo k neoprávneným zásahom do jeho osobnostných práv. Za takéto svoje rozhodnutia, postupy, konania, ak ich výsledkom je porušenie práva, aj právne zodpovedajú minimálne podľa § 11 OZ. Lebo štát len ťažko môže byť zodpovedný za to, že napríklad riaditeľ väznice vo svojom písomnom stanovisku poruší právo na ochranu osobnosti výrokmi, ktoré sú lživé, urážlivé, ponižujúce. Ak svojim postupom a konaním neoprávnené do práva na súkromie navrhovateľa, kde toto právo na ochranu súkromia spadá tiež do rámca na ochranu osobnosti. Súd prvej inštancie do očí bijúcim spôsobom pochybil, keď sa snažil rozhodnúť o tom, kto má byť žalovaný bez toho, aby prejednal a posúdil aj predmet žaloby, lebo tieto dve veci, predmet žaloby a kto má byť žalovaný (zodpovedným za porušenie práva) nemožno posudzovať oddelene a izolovane. Ak si odvolací súd prehrá zvukový záznam z pojednávania zistí, že sa snažil už po x-tý krát vysvetliť vlastnou argumentáciou a prednesom, čo všetko je predmetom žaloby. Lebo ide o veľmi veľa porušení práv, ku ktorým došlo viacerými konaniami, rozhodnutiami, postupmi, obmedzeniami, zásahmi a tieto preto nie je možnosť uviesť písomne, lebo by to zabralo stovky strán textu. Preto sa písomne uviedlo len to základné a najpodstatnejšie gro sporu s tým, že chcel následne osobným prejavom na súde vysvetliť každé jedno porušenie práva - teda to, prečo je ten ktorý zásah obmedzenie, rozhodnutie konanie protiprávne (prečo porušenie práva), k akým porušeniam právam tým ktorým zásahom, obmedzením, opatrením, rozhodnutím.... Prečo má za to, že došlo k porušeniu týchto práv, čím vie svoje argumenty podložiť, podporiť, aké dôkazy vie označiť, navrhnúť. Súd prvého stupňa mu to neumožnil. Tvrdil, že bude rozhodovať len o tom, kto má byť žalovaný. Oddelil, izoloval od seba predmet žaloby a posudzovanie, kto je za porušenie práva zodpovedný. Takýto postup súdu je nesprávny a zákonite má za následok nesprávny postup, nesprávne posúdenie veci. Vzhľadom k tomu, že namieta žalobou všetko, čomu bol vo väzbe počas väzby vystavený počas 4 rokov a 7 mesiacov ide o enormné množstvo zásahov, obmedzení, rozhodnutí o veľa rôznych porušení práv, o veľa právnej argumentácie. Preto mu mal súd najskôr umožniť, aby mu vysvetlil a špecifikoval každý zásah, opatrenie, obmedzenie, postup, konanie, rozhodnutie a podobne, ktoré namieta. Musí mu dať možnosť, aby náležite uviedol a vysvetlil, ktorým zásahom, rozhodnutím, obmedzením, konaním, rozhodnutím došlo k porušeniu jeho práva a ktorých porušením práva došlo, následne mu musí dať možnosť, aby vysvetlil, prečo si myslí, že jeho práva boli porušené, dať mu možnosť svoje tvrdenia podložiť argumentami, dôkazmi a podobne. Takto má súd postupovať, až kým nezistí, čo je dôležité pre posúdenie veci. Až po zistení všetkých relevantných skutočností môže náležite posúdiť a rozhodnúť, kto je presne právne zodpovedný za každý zásah, rozhodnutie, konanie, ktoré je predmetom žaloby. Súd má zistiť, čo namietal, všetko následne vysvetliť a odôvodniť, ako napríklad, že bol ubytovaný na malých celách nesie zodpovednosť štát. Za rozhodnutie, že bude púťavaný pri každom opustení cely nesie zodpovednosť väznica. Súd nemôže bez toho, aby náležite zistil, čo je predmetom žaloby rozhodnúť univerzálne, že za všetko je zodpovedný štát bez toho, aby to náležite vysvetlil a odôvodnil, ak je nesporné, že za určité konkrétne obmedzenia, zásahy, konania, vzhľadom na to, že väznice sú samostatné rozpočtové organizácie, sú zodpovedné len samostatné väznice podľa ustanovenia § 11 OZ - v žiadnom prípade nie štát. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je preto predčasné a právne neudržateľné.

3. Lehoty

Podľa čl. 47 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdom. To isté sa týka aj podľa čl. 6 Dohovoru, kde mu ESLP uviedol, že súdne konanie je komplikované a osoba neznalá práva by ho nemohla úspešne viesť, napr. O.. verzus J.. Nie je právnik, nemá právnické vzdelanie, v roku 2002 - 2003 nebol znalý práva, čoho dôkazom je, akú nekvalifikovanú žalobu na súd podal. V danom čase sa mohol domôcť právnej pomoci len tak, že súd advokáta ustanovil. Na

to, aby v danom čase ustanovil advokáta, muselo sa začať konanie pred súdom, a takto sa mohlo začať len podaním návrhu. V danom čase urobil všetko, čo sa rozumným spôsobom dalo očakávať, čo spraví. Podal na súd takú žalobu, akú mu umožňovali spísať jeho malé znalosti práva a požiadal o advokáta, aby advokátovi potom (následne kvalifikovaným spôsobom opravil žalobu). Súdu trvalo 10 rokov od podania žaloby, kým mu ustanovil advokáta JUDr. J.. Ten však nechránil jeho práva a ochránené záujmy, ale právne zastupovanie zneužíval na vytváranie si čo najväčšieho zisku. V danom čase platilo, že advokát si úkon účtoval podľa vyhlášky žalovanej sumy. Preto vykonával rôzne množstvo nezmyselných a protiprávných úkonov, len aby si na podklade toho mohol vyúčtovať čo najväčší zisk a nerešpektoval pri tom jeho práva a záujmy. Za to voči nemu začala konanie Slovenská advokátska komora a v protiprávnosť konania advokáta uznal až súd, keď zrušil jeho ustanovenie a bol (medzitým prešla právomoc určovať advokáta na CSP) určený nový advokát JUDr. K., ktorý návrh opravil a doplnil, a to vrátane všetkých náležitostí, ohľadne ktorých práva porušili, alebo ktorí sú za porušenie práv zodpovední, teda vrátane správneho označenia všetkých žalovaných a veci s tým súvisiacich. Podľa rozhodnutia súdu sa tak stalo v roku 2011. Podľa čl. 13 Dohovoru, podľa právnej normy platnej už v danom čase mal právo na účinný opravný prostriedok, ak tvrdil, že došlo k porušeniu jeho práv. V tomto konkrétnom prípade išlo o účinný ochranný prostriedok s prístupom k súdu.

Na to, aby sa konanie pred súdom mohlo začať je nevyhnutné podať žalobný návrh. Spísanie kvalifikovaného žalobného návrhu, vrátane označenia všetkých žalovaných je zložitý právny akt, ktorý nemohol bez pomoci advokáta v danom čase zvládnuť, čím nastala podobná, resp. totožná situácia, ktorú ESLP riešil už vo vzťahu, kedy sťažovatelia nemali k dispozícii žiadnu, alebo účinnú právnu pomoc už pri podávaní sťažnosti na ESLP. Lebo v dôsledku absencie právnej pomoci sťažovateľ nemôže napísať kvalifikovanú sťažnosť, ktorá obsahuje všetky potrebné náležitosti, tým sa marí / bráni sťažovateľom na ESLP. Napríklad F. verzus K.. Rovnaké zásady potom musia platiť aj pri prístupe na každý súd, kde sa vyžaduje, aby dotknutá osoba už na začiatok alebo v príslušnej lehote podala, alebo opravila žalobu tak, aby obsahovala všetky formálne záležitosti vrátane úplného a správneho označenia žalovaných, čo osoba neznalá práva bez právnej pomoci nemôže zvládnuť. Nastal teda stav, ktorý ESLP označuje pojmom (trvajúca situácia). Trvajúca situácia je stav veci vyplývajúci z pokračujúceho konania štátu alebo v jeho mene, ktorá jeho osobu poškodzuje. Trvajúca situácia môže byť tiež ? právnych predpisov, ktoré majú vplyv na život dotknutej osoby. V prípade, že tvrdené porušenie predstavuje trvajúcu situáciu, proti ktorej neexistuje prostriedok nápravy, beží lehota od okamžiku ukončenia trvajúcej situácie (I. Z. verzus T.....) Ak situácia trvá, lehota sa nekončí (P. verzus W.....) a rovnaké pravidlá potom musia platiť pred každým zákonným súdom rešpektujúcim právo na spravodlivý proces. V roku 2002 - 2003 nemohol podať na súd kvalifikovanú žalobu, a to dôsledkom právnych predpisov, ktoré mu nepriznávali právo na právnu pomoc už pri písaní a podaní žaloby. Stav veci pokračoval aj pred súdom, kedy štát mu neustanovil advokáta, a táto situácia trvala až do okamžiku, kedy mu bol ustanovený JUDr. K., ktorý žalobu opravil a doplnil tak, aby spĺňala všetky náležitosti. Vzhľadom na uvedené je nesporné, že sa bez akýchkoľvek pochybností nachádzal v situácii, ktorá mu bránila, znemožňovala v roku 2002-2003 podať na súd kvalifikovaný návrh za účasti správneho označenia žalovaných a ktorá mu bránila nedostatky žaloby napraviť. Táto situácia trvala až do roku 2011, kedy mu bola zabezpečená náležitá právna pomoc vo veci tejto žaloby. Lehoty preto súd môže a musí posudzovať od okamžiku ukončenia situácie, teda od roku 2011 a na podklade uvedeného je zjavné, že trojročná lehota na správne podanie žaloby jej spresnenia, doplnenia, zakladajúca správne označenie žalovaných bola dodržaná. Keďže ustanovený advokát JUDr. K. doplnil a opravil žalobu o všetky právne náležitosti správne až v roku 2013, do dvoch rokov od jeho ustanovenia. Už v roku 2018 na podklade informácii, ktoré sa dozvedel z neovereného zdroja označil za žalovaného štát. Bez právnej pomoci nevedel a nemohol to spraviť správnym spôsobom. To však nič nemení na skutočnosti, že podľa právneho poriadku sa podanie posudzuje nie podľa jeho označenia ale podľa jeho obsahu, čo správne pochopil aj súd, keď až v roku 2008 začal konať voči štátu ako voči žalovanému. Len súd nepostupoval správne, ak nerozhodoval o pribratí tohto žalovaného do konania. O takúto chybu súdu musel navrhovať, napraviť o niekoľko rokov neskôr opätovnou žiadosťou o pribratie štátu do konania.

4. Porušenie správnych právnych predpisov

Súd prvej inštancie uviedol, že nemôže priznať zadostučinenie, lebo zákon na ktorých sa odvoláva 58/1963 Z. z. neumožňuje priznať náhradu škody z titulu nemajetkovej ujmy. ESLP stanovil, že právo na účinný a správny prostriedok zahŕňa nie len právo na skonštatovanie porušenia práva, ale aj na zaplatenie aj morálneho zadostučinenia v peniazoch. Dohovor platil už v čase, keď v rámci svojho práva na účinný opravný prostriedok inicioval vo veci porušenia svojich práv žalobu v rokoch 2002 - 2003. Aj zákonodarca uznal, že neumožnenie priznania nemajetkovej ujmy v zákone o zodpovednosti za škodu

je nezlučiteľné s Dohovorom, a preto dovtedy mlčiaci nárok na náhradu nemajetkovej ujmy do zákona následne vložil. To však súdu nebránilo, aby už predtým priznal nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, aby tým nadstavil podstatu a zmysel čl. 13 Dohovoru.

a) Použitím sudcovskej tvorby práva

Ak to už nejde inak, súd má použiť sudcovskú tvorbu práva, lebo sudca nemôže odmietnuť spravodlivosť len pre to, že zákon mlčí. Súd má prevziať úlohu zákonodarcu a právo dotvárať.

b) Zosúladením vnútroštátneho práva zaručenými právnymi predpismi EU, alebo právnymi predpismi precizovaným Dohovorom 3ÚS/456/2021.

Konanie sa začalo v roku 2000 a trvá dodnes. Počas tejto doby už došlo k vzniku právnych predpisov umožňujúcich priznanie nemajetkovej ujmy. ESLP stanovil, že ak počas konania vzniknú nové právne predpisy, alebo sa opraví staré, musí byť použitý ten právny predpis, ktorý je pre dotknutú osobu priaznivejší. (pravidlo použitia správnejšej právnej normy). Navyše aj keby neexistovala možnosť priznania náhrady nemajetkovej ujmy, súd z toho dôvodu nemôže zamietnuť celú žalobu. Lebo v takom prípade má podľa dohovoru osoba právo obrátiť sa na ?, že došlo k porušeniu práv, ale vnútroštátny zákon neumožňuje priznanie náhrady. V takom prípade už ESLP nerozhoduje o porušení práva, ale iba o priznaní náhrady škody. Vnútroštátny súd musí rozhodnúť o tom, či došlo k porušeniam jeho práva, či došlo k neoprávneným zásahom do jeho práv a podobne s tým, že ak zákon neumožňuje priznať zadosťučinenie, musí uviesť v rozhodnutí, že súd nemôže priznať zadosťučinenie, aby na podklade takéhoto rozhodnutia sa mohol obrátiť na ESLP a uplatniť si náhradu pred ním.

IV. Tým, že súd prvej inštancie odmietol celú žalobu pre údajnú nemožnosť priznať zadosťučinenie, konal protizákonne. Neposúdil (resp. nesprávne a nedostatočne) právnu subjektivitu voči väzenským orgánom ministerstva vo vzťahu k § 11 OZ.

V. Odvolaním napáda rozhodnutie súdu prvej inštancie v celom rozsahu a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V závere odvolania dodal, že žalovaní sú zastúpení právnikmi. Odvolanie podané vo veci, ak má byť kvalifikované, je zložitým právnym aktom, ktorý nemôže účinne realizovať bez právnej pomoci a aj v konaní pred odvolacím súdom má právo byť zastúpený advokátom. Súd mu síce dal možnosť sa odvolať, ale bez právnej pomoci, čím došlo k porušeniu práva na účinný opravný prostriedok a aj k porušeniu práva na spravodlivé konanie pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom. Preto odvolací súd musí vec vrátiť súdu prvej inštancie z dôvodu porušenia práva na účinný opravný prostriedok z porušenia práva na spravodlivý proces.

3. Žalovaný v 3. rade podal písomné vyjadrenie k odvolaniu. Poukázal na svoje predchádzajúce vyjadrenia, ktoré považoval za dostatočné.

4. Žalovaný v 2. rade vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že žalobca nezdôvodnil dôvody odvolania, neuviedol k nim žiadne dôvody. Opakovane uvádzal rovnaké skutočnosti. Poukázal na svoje vyjadrenia namietajúce vecnú pasívnu legitimitáciu, pretože žalobcovi počas výkonu väzby nespôsobil žiadnu ujmu. Žiadal napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

5. Žalovaný v 4. rade vo svojom vyjadrení zotrval na svojich vyjadreniach.

6. Žalovaná v 1. rade a žalovaný v 5. rade sa k odvolaniu nevyjadrili.

7. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku - zákon číslo 160/2015 Z.z., ďalej len „CSP“), po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania, ktoré mu predchádzalo a odvolania žalobcu podľa § 363 a § 365 ods. 1 CSP, súc viazaný dôvodmi a rozsahom tohto odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 CSP), skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie podľa § 383 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, za splnenia podmienok uvedených v ustanovení § 219 ods. 3 CSP dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je opodstatnené. Preto napadnutý rozsudok vo veci samej ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správny.

Podľa ods. 2 tohto ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. Ustanovenie § 387 ods. 2 CSP zakotvuje koncepciu zjednodušeného rozhodnutia odvolacieho súdu. Ak má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie nielen vecne správne rozhodol, ale v

odôvodnení sa správne argumentačne vysporiadal so skutkovým stavom i právnym posúdením, nemusí vyhotovovať štandardné rozhodnutie podľa § 220 ods. 2 CSP, ale obmedzí sa len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd zároveň môže doplniť ďalšie dôvody na zdôraznenie správnosti preskúmaného rozhodnutia. Právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako neoddeliteľnej súčasti práva na spravodlivý súdny proces neznamená povinnosť súdu dať odpoveď na všetky argumenty účastníka, ale len na argumenty zásadného významu, t. j. pre vec rozhodujúce.

9. Odvolací súd v zmysle § 380 ods. 1 CSP, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania, sa plne stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie, nakoľko bola jeho argumentácia vecne správna, objektívna a v neposlednom rade v súlade s judikatúrou Najvyššieho súdu SR. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa tak hmotnoprávnu, ako aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania (ktoré účastník môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty). Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmajacej činnosti odvolacieho súdu. Ustanovenie § 380 ods. 2 CSP vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania. Ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania, pričom dôvodmi podaného odvolania je odvolací súd viazaný vždy. Na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliadne odvolací súd len vtedy, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. To znamená, že pokiaľ sa v konaní pred súdom prvého stupňa síce vyskytli vady, ale ktoré nemali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, potom odvolací súd na tieto vady neprihliadne.

10. Odvolací súd, rozhodujúc o odvolaní, súc viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania a skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie, preskúmal v danej veci tak napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, konanie, ktoré mu predchádzalo a tiež dôvody odvolania a skonštatoval, že súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie, v závere vec správne posúdil. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán sporu k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že žalobca sa s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvého stupňa nestotožňuje, neznamená, že jeho zdôvodnenie nezodpovedá požiadavkám, ktoré na túto časť rozhodnutia kladie vyššie citované zákonné ustanovenie.

11. Predmetom konania je žaloba o v vyplatenie nemajetkovej ujmy, ktorú žalobca uplatnil podľa zákona č. 58/1969, 514/2003Z.z. a žaloba podľa § 11 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovaným ospravedlnenia a vyplatenia nemajetkovej ujmy.

12. Súd prvej inštancie rozhodnutie v časti vyplatenia nemajetkovej ujmy proti žalovanej v 1. rade zamietol z dôvodu, že žalovaná je vecne pasívne legitimovaná, pretože podľa zákona vecne pasívne legitimovaný je štát. Žalobu zamietol z dôvodu nepreukázania predbežného prerokovania návrhu, premlčania nároku. Voči ostatným žalovaným žalobu zamietol pre premlčanie nároku, nedostatok vecnej pasívnej legitímácie, preto sa vec meritórne neprejednal.

13. Súd prvej inštancie žalobu o zaplatenie nemajetkovej ujmy proti zodpovednému subjektu podľa zákona č. 69/1969 Zb. zamietol z dôvodu nepreukázania, že žalobca nepreukázal predbežné prerokovanie návrhu u povinnej osoby. Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti od počiatku namietala, že nedošlo k predbežnému prerokovaniu návrhu, pretože ho žalobca nepodal. Žalobca počas celého konania toto tvrdenie nespochybnil. Z oboch zákonov vyplýva, že vyžadoval pre uplatnenie nároku predbežné prerokovanie nároku.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe alebo treste je potrebné vopred prerokovať s ústredným orgánom. Ak ide o rozhodnutie vydané v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní ako aj v konaní pred štátnym notárstvom alebo miestnym ľudovým súdom, je ústredným orgánom Ministerstvo spravodlivosti tej republiky, na území ktorej má sídlo orgán, ktorý rozhodol v prvom stupni (prvá a druhá veta).

Podľa § 10 citovaného zákona, ak ústredný orgán neuspokojí nárok poškodeného do 6 mesiacov odo dňa podania žiadosti, môže sa poškodený domáhať priznania nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podmienkou priznania nároku je predbežné prerokovanie nároku, ktoré je obligatórne v prípade zodpovednosti za škodu. Možnosť poškodeného obrátiť sa so žalobou na súd je podmienená ust. § 9 zákona č. 58/1969 Zb., ktoré bránia súdu o žalobe konať, pokiaľ sa nárok predbežne neprerokuje medzi poškodeným a príslušným ústredným orgánom štátu. Prerokovanie nároku náhrady škody predstavuje zákonom stanovenú podmienku (§ 9) preto, aby tento nárok mohol poškodený uplatniť na súde.

Obdobný prípad nastáva i podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

14. Vo vzťahu k žalovanej v 1. rade je potrebné vychádzať z podania žalobcu doručenému súdu prvej inštancie, v ktorom označil za žalovanú Slovenskú republiku Ministerstvo spravodlivosti SR. Domáhal sa ochrany osobnosti podľa § 11 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka, čo vyplýva z obsahu podania v ktorom citoval ustanovenia Občianskeho zákonníka a z obsahu vyplýva, že sa domáhal nárokov za porušovanie jeho práv počas výkonu väzby v R.. V priebehu konania opakovane menil žalobu, nároky a upravoval žalovaných. Uvedený nárok vymedzil na obdobie od 03.09.2001 do 08.02.2006. Slovenská republika bola označená za žalovanú podaním doručeným súdu 03.01.2008. Z ustálenej súdnej praxe vychádzal súd prvej inštancie počítajúc trojročnú premlčaciu dobu 3 roky(ktorú riadne nezdôvodnil). Nesprávne však interpretoval dané ustanovenie a nárok považoval za premlčaný v celom rozsahu tvrdiac, že žalobca podaním nežiadal pripustiť Slovenskú republiku do konania. Žalobca podaním z 03.01. 2008 reagoval na výzvu súdu na podanie riadnej žaloby, súd vo veci nezačal konať, (nekonal pre nedostatok náležitosti žaloby), preto nemohol zdôvodniť premlčanie nenavrnutím prípustnosti žalovanej do konania. Počítajúc 3 ročnú lehotu premlčaciu, nárok žalobcu voči žalovanej je najneskôr premlčaný ku dňu 03.01. 2005. Nie je premlčaný v celom rozsahu, ako to tvrdil súd prvej inštancie.

15. Súd prvej inštancie žalobu zamietol s odôvodnením, že zákon č. 58/1969 Zb. nepoznal inštitút priznania nemajetkovej ujmy, poukázal na rozhodnutie NS SR 4 Cdo/177/2005 zo dňa 31.05.2007, publikované pod R 13/2009, podľa ktorého nie je možné nemajetkovú ujmu priznať. Uvedené rozhodnutie sa týkalo nemajetkovej ujmy spôsobenej väzbou na základe rozhodnutia o vzatí do väzby. Opäť sa nevyporiadal so žalovaným obdobím, pretože žalobca požadoval nároky aj za účinnosti zákona č. 514/2003 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť 01.07.2004. Jeho rozhodnutie je vzájomne si odporujúce, keď na jednej strane konštatoval premlčanie nároku a následne uplatnenie nároku žalobcu od umiestnenie vo väzbe za obdobie rokov 2001- 2006. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vo výroku vecne právny, pretože žalobca nepreukázal podanie žiadosti o predbežné prekovanie návrhu.

16. Súd prvej inštancie správne žalobu voči ostatným žalovaným zamietol z dôvodu nedostatku vecnej pasívnej legitímácie a premlčania nároku. Žalovaní v 2. a v 5. rade nie sú vecne pasívne legitimovaní o náhradu nemajetkovej ujmy podľa špeciálnych zákonov 58/1969 Zb, č. 514/2003 Z.z., ktoré za zodpovednostný subjekt označuje len štát, za ktorý konaná príslušný štátny orgán. Voči žalovaným v 2. , v 4. rade podal žalobca žalobu 11.05.2011, žalovaného v 5. rade žiadal pribrať do konania v roku 14.08.2012. Žalovaní sa dovolali námietky premlčania, preto súd prvej inštancie správne žalobu zamietol aj z týchto dôvodov.

17. Žalobca počas celého konania trval na žalobe a žiadal, aby súd jeho nárok posúdil podľa zákona č. 58/1969 Zb. a zároveň sa domáhal ochrany podľa § 11 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka, žiadal ospravedlnenie a vyplatenie nemajetkovej ujmy Súd prvej inštancie preto posudzoval nárok aj podľa ustanovení Občianskeho zákonníka. Obmedzil sa na citáciu § 11 a nasledujúcich OZ, ale z akých dôvodov žalobu zamietol, z obsahu rozhodnutia vôbec nevyplýva. Iba v poslednom odstavci rozhodnutia skonštatoval, že žalobný nárok bol podaný po lehote a preto sa meritom veci nezaoberal. Zrejme mal za to, že nárok žalobcu je premlčaný vo vzťahu ku všetkým žalovaným. Súd prvej inštancie v tejto časti konal so žalovanými v 1. až v 5. rade ako spôsobilými účastníkmi konania. Žalovaní v 2. až 4. rade sú samostatné právne subjekty napojené na štátny rozpočet, preto môžu samostatne konať. Pasívna legitímácia žalovanej v 1. rade je daná, pretože nie je rozpor ,aby keď zastupuje

Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky v konaní podľa zákona č. 514/2003Z.z. nebola daná jeho spôsobilosť byť účastníkom konania aj v tejto časti (Vid' rozhodnutie NS SR 6 Cdo 149/2011). Žalobca voči žalovaným uplatnil nárok súkromnoprávnou žalobou na ochranu osobnosti podľa § 11 a nasl. OZ. Žalobca podal žalobu proti žalovaným v 1., v 2., v 4. , v podaní doručeným súdu 11.05.2011, podaní doručeným 14.08.2012 žiadal o prirátanie do konania žalovaného v 5.rade. Všetci žalovaní vzniesli námietku premlčania nároku. Námietky premlčania sa dovolali, pretože vo vzťahu k žalovaným v 1. , v 2., v 4. rade bol nárok premlčaný do 11.05.2008 a žalovanému v 5.rade do 14.08.2009. Preto súd prvej inštancie správne žalobu v tejto časti zamietol , nezaoberajúc sa meritórnym prejednaním žaloby. Odvolací súd sa s jeho názorom stotožnil.

18.Voči žalovanému v 3. rade podal žalobca žalobu 10.12.2003.

Podľa § 11 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Obsah práva na súkromie, je nutné určovať so zreteľom na ústavné predpisy a ustanovenia medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách uvedených v článku 154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, v ktorých má pozitívna zákonná úprava práva občana na súkromie svoj prirodzeno-právny zdroj.

Z ustanovenia § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyplýva, že fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie.

Podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa ods. 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby, alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca si v konaní uplatňuje ospravedlnenie a úhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch. Uviedol, že žalobu podal na základe § 11 OZ, keďže došlo k zásahu do jeho osobnosti a súkromia došlo zo strany žalovaného.

Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až § 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Z ustanovenia § 100 ods. 2 Občianskeho zákonníka vyplýva, že sa premlčujú všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. Tým nie je dotknuté ustanovenie § 105. Záložné práva sa nepremičujú skôr, než zabezpečená pohľadávka.

19. Premlčanie je kvalifikované uplynutie času, v dôsledku ktorého súdnu vymáhateľnosť možno odvrátiť námietkou. Zmyslom tohto inštitútu je zvýšenie istoty v právnych vzťahoch. Premlčaním právo nezaniká, iba sa závažne oslabuje. Uplatnenie námietky premlčania spôsobuje zánik súdnej vymáhateľnosti, v dôsledku čoho súd premlčané právo nemôže priznať. Základným účelom inštitútu premlčania je pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva (nároky) a zároveň aj zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené splniť si svoje povinnosti. Ak uplynula zákonom ustanovená premlčacia doba a oprávnená osoba v nej určeným spôsobom u príslušného orgánu svoje právo nevykonala, vzniká povinnej osobe oprávnenie vzniesť námietku premlčania, a tak spôsobiť stav, že sa oprávnená osoba nemôže s úspechom domáhať u súdu svojho práva. Dôvodné vznesenie námietky premlčania v občianskom súdnom konaní má totiž za následok, že súd nemôže oprávnenej osobe právo (nárok) priznať (§ 100 ods. 1 tretia veta Občianskeho zákonníka). Pritom zásada hospodárnosti konania musí viesť konajúci súd k tomu, aby prednostne posúdil v konaní vznesenú námietku premlčania vzhľadom na to, že v prípade jej oprávnenosti takýto postup vedie k rýchlemu vydaniu rozhodnutia vo veci samej, bez potreby vykonávania ďalších dôkazov.

20. Žalobca sa domáhal voči žalovaným domáhať nároku za žalované obdobie za čas od 03.09.2001 do 08.02.2006. Za toto obdobie sa domáhal ospravedlnenia zo strany žalovaných v 1. až 5. rade, že v tomto období od 3.9.2001 do 8.2.2006 (počas tohto obdobia bol už umiestnený aj v ÚVV Q.,

nemal zabezpečené dostatočné množstvo stravy, v dôsledku čoho dlhodobo trpel hladom v takej miere, že tento stav pociťoval a prežíval ako mučenie. Strava mu bola podávaná spôsobom ponížujúcim ľudskú dôstojnosť bez príboru, v starých a špinavých nádobách, ktoré nezodpovedali požiadavkám z hľadiska hygieny, ochrany zdravia a ľudskej dôstojnosti. Bol umiestnený v miestnosti/priestore s osobami, ktoré fajčili tabakové výrobky, v dôsledku čoho bol proti svojej vôli vystavovaný prostrediu poškodzujúcemu jeho zdravie. Nebola mu poskytnutá adekvátna a potrebná zdravotná lekárska starostlivosť v súvislosti s liečbou zranení, ktoré mu boli spôsobené príslušníkmi policajného zboru počas zadržiavania dňa 1.9.2001, v období od 3.9.2001 do 8.2.2006, ku ktorému došlo tým, že mu v ÚVV R. bola na ruky bezdôvodne nasadzovaná škrtiaca reťaz, čo mu spôsobovalo fyzickú bolesť, zranenia a duševné utrpenie. Bol umiestnený na celu v izolácii bez možnosti komunikácie s inými osobami, čo mu spôsobovalo psychické utrpenie, stavy úzkosti a poníženia.

21. Ďalej v období od 3.9.2001 do 8.2.2006, ku ktorému došlo tým, že bol opakovane viac krát disciplinárne potrestaný za previnenia, ktorých sa v skutočnosti nikdy nedopustil, ktorých spáchanie mu nikdy nebolo riadne preukázané, obvinenia zo spáchania disciplinárnych priestupkov neboli a nie sú pravdivé, bola mu odňatá možnosť spravodlivého prejednanía týchto disciplinárnych obvinení, bola mu odňatá možnosť preskúmania rozhodnutí o týchto obvineniach a potrestaniach súdom, resp. iným nezávislým orgánom, za to, že v období od 3.9.2001 do 8.2.2006, ku ktorému došlo tým, že ÚVV R. ubytoval a umiestňoval na vychádzkach spoluobvinených S. D. a T. O. takým spôsobom, aby spolu mohli komunikovať a dohadovať sa na výpovediach proti jeho osobe, čím došlo k zásahu do jeho práva na spravodlivé súdne konanie.

22. Ospravedlnenie za to, že v období od 3.9.2001 do 8.2.2006, ku ktorému došlo tým, že bol zo strany žalovaných v písomnostiach a dokumentoch, ktorými vybavovali jeho podnety, žiadosti a sťažnosti označovaný za klamára a podvodníka, otvorene bol obviňovaný z konania, ktoré je nedôstojné a nečestné a boli mu pripisované také vlastnosti a postoje, ktoré boli objektívne spôsobilé vystaviť ho poníženiu vo vlastných očiach a opovrhnutiu, poníženiu a výsmechu v očiach iných osôb. Ako aj za to, že v období od 3.9.2001 do 8.2.2006, ku ktorému došlo tým, že bol opakovane bezdôvodne verbálne a fyzicky napadnutý, boli mu spôsobené fyzické zranenia, bol vystavovaný poníženiu najmä tým že mu boli poškodzované jeho veci a majetok, bolo mu plúť do stravy, potraviny mu boli rozhadzované po zemi, musel celú noc spať pri zapálenom svetle, bol na ňom vykonávaný výcvik služobného psa, nebolo mu umožnené obliecť si kabát na vychádzku v zime, čo malo za následok poškodenie jeho zdravia do tej miery, že močil krv, bol umiestnený po dobu 2 mesiacov v miestnosti slúžiacej na výkon samoväzby bez toho aby mu bol uložený akýkoľvek trest, bol mu odcudzovaný jeho majetok, najmä dôkazy týkajúce sa jeho obhajoby v trestných konaniach, a taktiež ako obvinený bol vo viacerých smeroch vystavený horšiemu zaobchádzaniu právoplatne odsúdenej osoby, čo mu spôsobovalo fyzické a psychické útrapy.

23. Právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ustanovenia § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka predstavuje jedno z parciálnych a relatívne samostatných prostriedkov ochrany jednotného práva na ochranu osobnosti fyzickej osoby. Vzniká vtedy, keď morálna satisfakcia ako rýdzo osobné právo, na vyváženie a zmiernenie nepriaznivých následkov protiprávneho zásahu do osobnostných práv nestačí. Napriek tomu, že ide o satisfakciu v oblasti nemateriálnych osobnostných práv (podobne ako je to v prípade bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia alebo práva na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom podľa ustanovenia § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov), jeho vyjadrenie peňažným ekvivalentom spôsobuje, že ide o osobné právo majetkovej povahy.

24. Počiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby náhrady za nemateriálnu ujmu je podľa § 101 Občianskeho zákonníka viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilého porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby. Premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy došlo k neoprávnenému zásahu.

25. Občiansky zákonník v ustanovení § 11 priznáva každej fyzickej osobe právo na ochranu osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy. Zákon nepodáva výpočet konkrétnych foriem zásahov, ktorých môžu byť dotknuté jej osobnostné práva. Vymedzuje však znaky, za prítomnosti ktorých treba určité správanie považovať za zásah do osobnosti a ktorými sú: 1) objektívna spôsobilosť zásahu negatívne dopadnúť na

osobnosť fyzickej osoby, 2) neoprávnenosť zásahu a 3) príčinná súvislosť medzi určitým správaním a porušením alebo ohrozením osobnostných práv. Dôkazná povinnosť a dôkazné bremeno ohľadne zásahu objektívne spôsobilého vyvolať nemajetkovú ujmu, ktorá spočíva v porušení, alebo v ohrození osobnosti človeka zaťažuje dotknutého občana. Naproti tomu na pôvodcovi takto charakterizovaného zásahu je, aby preukázal (v tomto smere spočíva na ňom dôkazné bremeno), že k zásahu došlo v súlade s právom a že existovala niektorá z okolností, ktorá podľa právneho poriadku vylučuje neoprávnenosť zásahu. Ak sú v konkrétnom prípade tieto znaky dané, Občiansky zákonník v ust. § 13 rozlišuje prostriedky ochrany osobnostných práv v troch smeroch: 1) návrh na upustenie od neoprávnených zásahov (negatívna žaloba), 2) návrh na odstránenie následkov už uskutočnených zásahov (reštitučná žaloba) a 3) návrh na poskytnutie primeraného zadosťučinenia (satisfakčná žaloba). Uvedené právne prostriedky občianskoprávnej ochrany osobnosti je možné podľa okolností konkrétneho prípadu a podľa splnenia stanovených podmienok buď použiť samostatne, alebo za účelom zvýšenia ochrany a zabezpečenia efektívnosti aj kumulovať. Všeobecnou podmienkou uplatnenia ochrany osobnosti je, že ide o závažnejší zásah do psychickej a morálnej integrity osobnosti, ktorý je objektívne spôsobilý fyzickej osobe privodiť ujmu na jednotlivých stránkach osobnosti. Návrh na upustenie od neoprávnených zásahov do osobnostného práva musí smerovať k zastaveniu ďalšieho rušenia tým, že sa žiada právne zistenie, že zasahujúci subjekt nie je oprávnený na také zásahy, ako aj tým, že sa usiluje o vydanie zákazu ďalšieho rušenia. Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa § 13 ods. 1 Obč. zákonníka najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo (§ 13 ods. 3 Obč. zákonníka). Návrh na poskytnutie primeraného zadosťučinenia (satisfakčná žaloba) sleduje priznanie satisfakcie občanovi, ktorého osobnostné právo bolo porušené, a to so zreteľom na to, že zásah zvyčajne nemožno odčiniť obnovením pôvodného stavu. V zmysle ust. § 11 a nasledujúce Občianskeho zákonníka je poskytovaná občianskoprávna ochrana len proti takým konaniam, ktoré sú objektívne spôsobilé privodiť ujmu na osobnosti subjektu práva.

26. Podľa čl. 10 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd má každý právo, aby bola zachovaná jeho ľudská dôstojnosť, osobná česť, dobrá povesť a chránené jeho meno. Na toto ustanovenie v zákonnej rovine nadväzuje úprava obsiahnutá v ustanoveniach § 11 a nasl. Obč. zákonníka.

Žalobca sa domáhal ochrany osobnosti za čiastkové zásahy žalovaného. Tieto zásahy je potrebné skúmať jednotlivo a vo vzájomných súvislostiach. Vlastný zásah je potom nutné hodnotiť vždy objektívne s prihliadnutím na konkrétnu situáciu za ktorej v neoprávnenému zásahu došlo (tzv. konkrétne uplatnenie objektívneho kritéria), ako aj k osobe postihnutej fyzickej osoby (tzv. diferencované uplatnenie objektívneho kritéria). Uplatnením konkrétneho a diferencovaného objektívneho hodnotenia znamená, že o zníženie dôstojnosti postihnutej fyzickej osoby alebo jej vážnosti v spoločnosti v značnej miere pôjde len tam, kde za konkrétnej situácie, z ktorej k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo, ako aj s prihliadnutím na dotknutú fyzickú osobu, možno spoľahlivo vyvodiť, že by vzniknutú nemajetkovú ujmu vzhľadom k intenzite a trvaniu nepriaznivého následku spočívajúceho v znížení jej dôstojnosti či vážnosti v spoločnosti, pociťovala ako vážnu zvyčajne každá fyzická osoba nachádzajúca sa na mieste a v postavení postihnutej osoby.

O neoprávnený zásah nejde vtedy, keď je zásah dovolený (resp. jeho možnosť predpokladaná), ak nie sú prekročené zákonom stanovené medze. Neoprávneným zásahom nie sú ani prejavy, ktoré podľa obsahu, formy a ciele je možné považovať za upozornenia, podnety a žiadosti o objasnenie a prešetrenie určitých okolností, ak boli urobené v prostredí oprávnenom vec riešiť. Kritériom je preto vždy posúdenie, či tvrdený zásah je potrebné v konkrétnom prípade ešte podradiť pod kategóriu plnenia zákonom stanovených povinností, resp. výkonu zákonom predpokladaných oprávnení, alebo sa jedná o exces z týchto možností.

27. Žalobca bol vo väzbe pre závažnú trestnú násilnú činnosť. Následne bol odsúdený z trestného činu vraždy a nedovoleného ozbrojovania, za čo mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody v III. nápravno-výchovnej skupine, trest prepadnutia majetku a vecí. V konaní neunesol dôkazné bremeno tvrdenia správania žalovaného vybočujúceho z pravidiel platiacich pre osoby vo väzbe, pretože u osoby vykonávajúcej trest odňatia slobody (v danom prípade väzbu) je legitímne, ak sú niektoré jej práva slobody obmedzené. Ťažko posúdiť ako by iná osoba pociťovala ujmu žalobcu nachádzajúc sa v mieste a danom čase, pretože žalobca bol vo väzbe. Nepreukázal, že žalovaný v 3. rade sa ním tvrdeným konaním dopustil excesu, za ktorý by sa mal povinnosť ospravedlniť a zaplatiť mu nemajetkovú ujmu.

Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti týkajúcej sa žalovaného v 3. rade ako vecne správny potvrdil.

28. Žalovaní boli úspešní v odvolacom konaní. Preto odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1 v spojení s §262 a § 255 ods. 1 CSP a priznal im náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP)